

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

16.maijā

Šķiet, šogad Latvijā tieši Debesbraukšanas dienā – aizgājušās nedēļas ceturtdienā, daba ar lapu plaukumu, jau dažviet ar kastaņu ziediem, pieneņu pārbagātību, ceriņu pumpuriem un neskaitāmām citām, vairāk vai mazāk jūtamām dzīvības zīmēm, pavērsās pretī vasarai. Pavasara noskaņas un dzīvības enerģija nu jau atkal redzami piepilda dabu un vidi. Šogad, varbūt vēlāk nekā citus gadus, bet tomēr... Atbilstoši šai izjūtai nāk prātā vārdi no Jaunās Derības: “(Viņš - Kristus)...visu visur piepilda.” (Efez. 1:23). “Visu visur...”. Ja jau visu visur, tad vai tu šo piepildījumu pieredzi arī sevī?

Jāsaka, ka ticu, ka to visskaidrāk pieredz tie, kas ir tiešā saskarē ar zemi: tie, kas dzīvo un darbojas saskaņā ar to. Bet tiem, kas tā vai savādāk lielāko laika daļu pavada četrās sienās, pie datora ekrāna, pilsētu kņadā vai pie auto stūres, dabiska iekļaušanās Radītāja noliktajā kārtībā nereti var būt tālāka, grūtāka, neizprotamāka. Varbūt arī kāds no šī ritējuma pat nevilšus ir aizgājis tik tālu, ka tas vairs vienkārši ir kļuvis nesvarīgs... Tādējādi, iespējams, kāds arī pavisam apzināti var norobežoties pats no savas dzīvības avota. Vai vismaz daļa no mūsu kaitēm un problēmām nav tieši šī iemesla dēļ?

Un vēl, lai gan dabā šobrīd valda pavasaris, un, lai gan tas neapšaubāmi ietekmē mūsu dvēseles noskaņas, vēloties tās izgaismot, padarīt gaišākas, tas vēl nenozīmē, ka līdz ar to, automātiski tava dvēsele patiešām kļūst gaiša. Redzot un jūtot apkārtējās pasaules šī laika, brīžiem, šķietami apokaliptiskās norises sabiedrībā, kas iezīmē laikmetu maiņu, un ar šiem procesiem saistītās mūsu pašu, cilvēku negācijas, jūtot, ka tu netiec līdzīgai pasaules skrējienam, ka neesi tam gatavs, pilnīgi iespējams, ka vēlies palikt tādā kā iekšējā “ziemā”. Bet varbūt varētu arī

vaicāt Tam, kas visu visur piepilda: “bet kas man šobrīd visā notiekošajā tiek mācīts, kas man ir jāiemācās?”

Šis ir ne tikai laiks pavasara ārējai sajušanai, un no otras puses – laiks ne tikai negācijām par apkārt notiekošo, bet šis ir arī laiks iekšējai vērībai. Kas ar tevi un mani patiesi notiek? Kādi asni tevī ir atvērušies, pavērsušies pretī tev pašam un pasaulei? Ja Svētie Raksti saka, ka Kristus, kas ir Dzīvības spēks un enerģija piepilda visu visur, tad kā šī enerģija piepilda tevi? Vai ļaujies ziedēšanas un plaukšanas procesam, lai arī cik gadu desmiti jau pavadīti šajā dzīvē?

Viena no manām skolotājām ASV, benediktīņu mūķene un autore Makrina Vīderkēra (*Macrina Wiederkehr*) raksta: *“Kad dzirdu zemes gadalaiku kluso uzrunu, es tajā gandrīz vienmēr saklausu aicinājumu uz lūgšanu. Nevis uz formālu tās izpausmi, bet uz spontānu sirds ieklausīšanos esošajā brīdī. Vienkārši būt – tā ir lūgšana. Zemes gadalaiku maiņa man ir dārgāka par jebkuru grāmatu, kuru esmu lasījusi. Kāds neredzams svēts gars pāršķir lapas. Un vienkārši būt - tā man ir dāvana. Tas ir ļoti vienkārši un reizē - ļoti grūti... Tā pavasaris manī spēj pamodināt prieku un pateicību.... Esmu pamanījusi, ka tad, kad esmu pateicīga, tad arī jūtu mudinājumu palīdzēt citiem. Es tieku it kā izrauta no sevis un ilgojos sniegt prieku apkārtējiem. Šī lūgšana un pateicība piepilda un aptver mani katru pavasari. Kad esmu savienojusies ar skaisto, manī dzīvo aicinājums pateikties Tam, no kā šis skaistums ir nācis.”* Šķiet, šī ir dzīva, patiesa pieredze par To, kas visu visur piepilda... Lai mums izdodas to atrast šajā laikā!